

INTERVENCIÓ ESMENA A LA TOTALITAT PRESSUPOSTOS 2011.

15-06-2011

En nom del grup parlamentari d'ICV-EUiA presentem una esmena a la totalitat a aquests pressupostos i els hi diem que el retornin al Govern i en redactin un de nou que sigui útil per afrontar el principal problema que viu el país: la crisi i l'atur. Aquests no ho és.

Aprofitarem aquesta tribuna per donar llum a l'explicació tendenciosa que ha fet el Govern d'aquests pressupostos. Vostès han basat la seva explicació pressupostària en dues grans falsedats i la cançoneta de sempre. Les falsedats: el responsable d'aquests pressupostos és el Govern anterior i que no poden fer més perquè els mercats els obliguen a les retallades. La cançoneta: la culpa és de Madrid, que no ens paga el Fons de competitivitat i ens obliga a complir amb el dèficit.

1. EL CONTEXT

De la crisi internacional no en parlen. La crisi a Espanya i a Catalunya és més dura, per la cruesa i la rapidesa en que s'ha desenvolupat i per la seva capacitat destructora de llocs de treball respecte a la resta d'economies europees, tot i haver patit unes caigudes del PIB similars els anys 2008 i 2009.

En l'actual crisi s'ha passat a Espanya del 8,3 % d'atur el 2007 al 19,7 % el 2010, 11,4 punts en 3 anys, i a Europa del 7,1 al 9,8, 2,7 punts. L'any de més destrucció de llocs de treball a Espanya des de l'any 1970 ha estat el 2009 amb 1.370.000 llocs de treball (565.000 a la construcció) , el segon any en magnitud va ser el 1992 amb 528.000.

Una crisi internacional d'origen financer. L'esclat de la bombolla immobiliària als Estats Units, amb profundes repercussions sobre el sistema financer internacional, s'ha traslladat amb tota virulència al sistema financer espanyol, que també ha fet esclatar la seva pròpia bombolla immobiliària, però a més sense comptar amb les eines de sobirania monetària en que compten els Estats Units, el Regne Unit o Islàndia. Al contrari, hem patit una política monetària del banc central europeu clarament procíclica en el cas d'Espanya, posant combustible a la caldera quan la maquinària espanyola ja anava passada de revolucions i per contra essent gassivera quan es necessitava donar confiança als mercats.

Ja ho hem dit, la crisi a Europa els hi ha costat 2,7 punts d'atur i a Espanya 11,4. I això està tenint fortes repercussions sobre la despesa pública en forma de menys ingressos per impostos i cotitzacions i més despesa en prestacions i subsidis als aturats.

L'atur ha crescut més a Catalunya i Espanya pel peculiar model productiu de les darreres dècades en que la construcció ha tingut un pes desproporcionat. Un sector on els increments de la producció es cobrien amb més força de treball i les tensions inflacionistes sobre sous i costos laborals es corregien, en la mesura del que es podia, amb entrades massives de mà d'obra estrangera, disposats a treballar primer sense papers i després a qualsevol sou.

Aquesta dinàmica en que l'exèrcit industrial de reserva ja no és al camp, sinò a qualsevol lloc del món amb connexió amb Espanya per avió, autocar o pastera, es va traslladar a d'altres sectors de l'economia: turisme, comerç, serveis a les empreses, etc. En el nostre país, abans que invertir en millora de la productivitat (i per tant en capacitat de la força laboral o en millores en la gestió de processos o en recerca) era molt més rendible portar mà d'obra estrangera i invertir els excedents empresarials, i també del treball, en el totxo que no pas en assolir un teixit productiu més competitiu.

I tothom n'és responsable: les autoritats governamentals, perquè mai van saber tallar o contrarrestar els incentius a inflar la bombolla, creient que no es desinflaria mai. Els empresaris (afortunadament no tots) i rendistes, perquè es van deixar entabanar pels rendiments de les inversions immobiliàries (val a dir que convenientment impulsats per una gran capacitat d'ocultació dels guanys generats a efectes del fisc), i part de la població treballadora, perquè davant el treball fàcil i relativament ben remunerat preferien abandonar els estudis o el reciclatge continu i entrar al mercat de treball com a paleta o petit empresari constructor o agent immobiliari.

Però és que a més, el miratge de la bombolla immobiliària reportava molts ingressos a les administracions públiques. Als tres nivells: Estat i SS per IS, IVA, IRPF i cotitzacions; CCAA per la seva participació en els impostos estatals i en ITP-AJD, Ajuntaments per llicències d'obres i IBI. Veient que any rera any la recaptació fiscal real superava les expectatives, molts van arribar a pensar que això era etern, i que la bombolla immobiliària ens faria convergir amb Europa en pressió fiscal sense cap esforç aparent. Al contrari, tant el PP com el PSOE, amb la plena col·laboració i permanent reivindicació

de CiU van començar a desmantellar la capacitat fiscal de l'Estat, tant per baix (increment de deduccions, xecs bebé, retorn del 400 euros) com sobretot per dalt (desaparició del IP, reducció del IS fent que les grans empreses paguin menys que les pimes, mòduls sense control, eliminació del ISD, etc.) , fet que dramàticament ara ens ha situat a la cua de la pressió fiscal a Europa i per tant del dèficit fiscal de l'estat.

En lloc d'acabar de construir l'estat del benestar i de fer una política fiscal i regulatòria antibombolla, es va preferir confiar en el sa judici del sector privat, que anava per un costat reinvertint tot el que guanyava en el totxo (i repeteixo, amb honroses excepcions) però que a més s'hi apalancava tot el que podia, amb l'inestimable ajuda del sector financer nacional, de les laxes recomanacions del Banc d'Espanya i dels seus còmplices dels mercats internacionals. Per cert, també varem aconseguir desbordar totes les importacions de béns de consum de luxe.

I a on ens ha portat tot això ? en primer lloc a un sector de serveis públics més feble que l'uropeu, a pesar de la demagògia constant de la dreta, que pretèn desmuntar el que mai hem arribat a tenir. I és una evidència que els països amb major sector públic, amb major despesa social, han estat molt més resistents als efectes de la crisi i que les seves taxes d'atur han crescut molt menys o no han crescut.

En segon lloc a que la feble inversió en educació, a pesar dels esforços del govern d'esquerres, que vostés estan desmuntant amb una celeritat que fa fredor, unida als incentius a incorporar-se al mercat laboral, ha provocat que una gran part de la força laboral en atur, sobretot els joves, estigui poc preparada per afrontar els reptes actuals.

En tercer lloc s'ha deixat endeutades a bona part de les famílies, amb deutes sobre vivendes que ja no ho valen, amb una formidable transferència de riquesa intergeneracional dels joves cap als vells, hipotecant a tota una generació i amb una redistribució inversa de la riquesa mai vista.

En quart lloc s'ha tallat el fluxe de crèdit cap al consum i sobretot cap a les empreses, autònoms i emprenedors. Ara el que es tracta exclusivament és de tornar el deute als inversors i bancs internacionals, no pas d'estimular el canvi de model productiu ni de donar suport a les exportacions.

En cinqué lloc a un estat més feble, que vol combatre la recessió amb més recessió, ignorant el que està passant a tots els països que ja s'han vist obligats a fer-ho que es veuen obligats a doblar i triplicar els sacrificis, ignorant tot allò que en Keynes ja va mostrar al món fa vuitanta anys.

En sisé lloc vostés continuen ignorant allò que ja comença a ser un clam també entre la comunitat d'economistes internacionals. Es insostenible un model en que la part de les rendes del treball sobre el total de la renda va disminuint any rera any. Això, que fins ara s'havia compensat amb un increment del crèdit, de les importacions de capital o de les exportacions, ara també està en crisi i fa que la demanda interna es contraigui. Redistribuir la renda dels pobres als rics no només és injust sino que a sobre s'està demostrant com una estratègia macroeconòmica que porta el sistema al col·lapse.

En setè lloc no es donen compte que els dos veritables desequilibris de l'economia catalana (exterior i atur) causants del desequilibri fiscal no es combaten amb més recessió. El desequilibri exterior, que no s'atura tot i que s'ha reduït, té la seva raó fonamental (dues terceres parts) en la dependència energètica i en l'increment del preu de les matèries primeres, i no hi veiem cap política decidida per afrontar la crisi energètica.

Hem d'aplaudir el creixement de les exportacions i li hem de donar tot el suport possible, però això no serà suficient per redreçar l'economia si no reduïm l'atur de manera important, el nostre segon desequilibri fonamental. I això no es pot solucionar apelant únicament a les exportacions o al turisme, cal recuperar el consum intern i no pas reduir-lo com fan vostès.. La inversió privada no es recuperarà sense més demanda. Reduir la despesa pública o reduir els impostos als rics no incrementa les inversions privades per molt que alguns models macroeconòmics ens ho facin veure, i menys en un país de 5 milions d'aturats.

Només creant ocupació, generant confiança en el consum (sense retallar sous ni drets) i canviant el model productiu amb inversions cap un model més competitiu i sostenible, podrem redreçar la situació econòmica i reduir l'atur, tot millorant els comptes públics. El camí invers al que vostés emprenen. Volen aplicar lògiques europees del 8 % d'atur a una situació dantesca del 20 % i a on la població aturada coberta per prestacions està baixant a marxes forçades i ja només és el 70 %. Més recessió ens porta al desastre. Repeteixo, cal

una política alternativa que recuperi la confiança en el consum intern.

Ja són moltes les veus autoritzades, d'economistes prestigiosos, alguns fins i tot foragitats de les institucions per anar contra el pensament dominant, americans, europeus, asiàtics, indignats, aterroritzats, que clamen contra aquestes polítiques. El professor i premi nobel Joseph Stiglitz els hi deia a Sitges fa dues setmanes. En Paul Krugman deia, diumenge a EP, que es torna a caure en el errors que varen portar a la Gran Depressió dels anys 30, creient que l'enemic per superar la crisi és el dèficit, quan és l'atur.

Vostés, després d'haver ajudat a posar les bases de la destrucció del sistema, estan accelerant la seva demolició.

2. ANÀLISI DEL PRESSUPOST

Presenten un pressupost socialment injust, ecològicament insostenible i que deterioren i privatitzen els serveis públics. No afronten la crisi i els seus efectes més dramàtics: l'atur, la pobresa i la falta d'expectatives dels joves.

Tot i això estan cofois, el Sr. Mas estava content perquè la Comissió europea els havia avalat. La mateixa Comissió també aplaudia a Irlanda, que va ser el país que es va aplicar més a implantar les dràstiques mesures recomanades per les institucions internacionals, fet que ha agreujat de manera dramàtica la seva situació, demostrant l'error d'aquests plantejaments.

Han amagat la seva decisió política, ideològica, clarament neoliberal, darrera l'excusa del dèficit i de l'endeutament. A l'any 2003, l'endeutament era del 11,7 del PIB comptant els 2903 milions de deute desplaçat. El 2009 era del 16%, sense factures al calaix. En aquest mateix període la despesa de la Generalitat ha passat de representar el 29,4% del total de la despesa pública al 36,6%, 7,2 punts d'increment. En el període 2003-10 el pressupost de la Generalitat havia incrementat la seva participació en el PIB català en 4 punts. La pregunta és en què s'han gastat aquest increment de 4 punts del PIB? 2,5 punts en despesa social (salut, educació, dependència, habitatge), 0,5 punts en Interior i justícia (més mossos, bombers, presons i jutjats) i 0,4% en treball, innovació i indústria. Aquestes tres línies han suposat més del 80% de l'increment de la despesa.

Una xifra té sentit si es compara amb altres: els landers alemanys al

2010 tenen un endeutament del 26,6% del PIB enfront el 16,2 de Catalunya (en termes SEC comparables). Quan es parla de diners cal deixar la frivolitat i el populisme i ser rigorosos.

En l'informe econòmic que acompanya el pressupost es diu: "En el període comprès entre el 1992 i el 2000, s'observa un descens pràcticament continuat del pes que la inversió executada pel sector públic de la Generalitat representa sobre el PIB de Catalunya, que passa de l'1,64 % del PIB l'any 1992 al 0,94 % l'any 2000. A partir de l'any 2001 la inversió pública experimenta un canvi de tendència i guanya pes relatiu sobre el PIB de forma progressiva. Aquesta tendència s'accelera durant els últims anys. L'any 2008 el pes de la inversió sobre el PIB se situa en el màxim històric del 2,35 % amb un fort increment de la inversió liquidada." Tot això durant el Govern d'esquerres i en plena crisi.

L'endeutament, que és assumible, no és la causa de la seva decisió política de presentar uns pressupostos restrictius i que destrueixen l'estat del benestar.

Vostès s'han dedicat a crear alarma, a mostrar un panorama econòmic dantesco: només arribar al Govern varen alertar de l'amenaça de fallida, varen anunciar retallades a tort i a dret, fins i tot el president del Grup de CiU va afirmar, irresponsablement, que no es podrien pagar les nòmines dels treballadors públics. L'estratègia era clara: crear un dramatisme que aplanés el camí cap a la imposició de la seva política de destrucció de l'estat del benestar. Naomi Klein ho ha definit com la "doctrina del shock": amenaçar que la situació és dramàtica per aplicar la cura: treure el diner als pobres per tranquil·litzar als rics.

Repeteixen el mantra ideològic de la dreta: "unes finances sanejades son la garantia del benestar". I no és veritat, son el desenvolupament econòmic, una fiscalitat progressiva i l'ocupació els que garanteixen el benestar.

Uns pressupostos que no serveixen per reactivar l'economia

La imatge macroeconòmica del pressupost és fortament contradictòria respecte a l'evolució de l'economia: un creixement del 0,9% del PIB, un increment de la demanda interna del 0% i un creixement de l'atur de fins al 18%. L'estratègia dissenyada apunta a una més gran retracció de la demanda interna i a un nivell d'atur insuportable, quan el desitjable seria tot el contrari. L'equilibri vindrà

més per la millora dels ingressos fiscals a causa de l'activitat econòmica i la reducció de l'atur, que per la reducció de la despesa pública social i les inversions, que afectaran fortament a la competitivitat i a l'equilibri social.

El principal objectiu del Govern de la Generalitat pel 2011 hauria de ser impulsar una estratègia per crear ocupació en l'economia productiva i verda i els serveis a les persones, com estan fent els països més avançats d'Europa. La creació de llocs de treball és indispensable per reduir el dèficit de la Generalitat.

La reducció de més de 2.000 M euros contribuirà a la contracció de l'economia ja que disminuirà dràsticament l'activitat del sector públic (les inversions disminueixen un 42%) i no impulsarà el privat.

Per posar un exemple, el pressupost del **Departament d'Empresa i Ocupació** que, hauria de liderar les polítiques d'ocupació, es redueix un 23% i, en concret, el foment de l'ocupació un 19%. En un país amb quasi 600.000 aturats es rebaixa en un 32% les partides de qualificació professional. Els cursos de formació s'han reduït dràsticament.

En matèria d'acord estratègic, hi destinen només 233,2 (M€) a la qualitat de l'ocupació, sobre un total de 5.294,7, el que suposa un 4,4% sobre el total, front a 983,4 que es dedica a competitivitat empresarial (18,57%). Crec que es tracta d'una nítida declaració d'intencions, si una cosa no se'ls hi pot negar és coherència en el projecte.

També desapareix la Direcció general d'igualtat d'oportunitats en el treball i no hi a cap altre programa que incorpori dites polítiques. Tot això en una època de crisis en que les desigualtats home dona creixen.

Vostès posen per davant el seu programa neoliberal on la intermediació laboral estigui en mans d'agències de col·locació privades i que el mercat laboral estigui fortament liberalitzat. Al mateix temps retallen en tots els programes de formació professional obruint encara més l'esclatxa per assolir els objectius de convergència amb la UE en matèria d'educació i formació al llarg de la vida. La capacitat professional és un element fonamental per anticipar-se als canvis tecnològics i productius i per afavorir una ocupació de qualitat.

És imprescindible, per sortir de la crisi, un sistema universitari i de recerca potent. Vostè Sr. Mas-Cullell ho ha dit mil vegades. Fins i tot en el Programa parlen de "consolidar i reforçar" la recerca. Només retòrica, ja que les polítiques de **Recerca** pateixen una reducció del 26%. Els darrers anys han permès un ritme de creixement en tots els fronts: centres de recerca, nombre d'investigadors, i tot i està encara lluny dels objectius fixats a Lisboa anàvem acostant-nos. En una situació de crisi econòmica, que a casa nostra és sobretot crisi del model productiu, sembla imprescindible que la Recerca en sigui una peça clau. Vostès creuen que no. Se'ls hi pot aplicar la màxima franquista "que inventen ellos".

Són imprescindibles unes universitats que siguin capaces de atraure i retenir el talent d'aquí i el de fora, i que donin resposta a les necessitats de capital humà dels sectors productius més emergents.

El pressupost del Departament estableix com a objectiu 1 del programa d'Educació universitària: "Dotar les universitats de recursos necessaris per a dur a terme amb la màxima eficiència possible les activitats de docència, recerca.. i garantir-ne la qualitat". I el punt 1.1 és disminuir 127'5 milions d'euros el finançament previst.

Aquests són els pressupostos de la resignació.

Uns pressupostos ecològicament insostenibles.

El projecte de pressupostos suposen un pas enrere en la implantació de polítiques modernes i avançades en la gestió de l'aigua, de l'energia, dels residus, de la mobilitat i del territori, amb reduccions de la despesa molt significatives.

Així com de la protecció del medi ambient, les actuacions ambientals han patit una retallada de més del 30%.

No hi ha actuacions significatives previstes per avançar en la modernització ecològica de Catalunya.

El panorama a la Direcció General de Medi Natural i Biodiversitat i els organismes què en depenen què han de desenvolupar el programa de protecció i conservació del medi natural és però el tret més negatiu d'aquest pressupost, doncs la retallada econòmica respecte el 2010 és del 51'1 %.

Forestal Catalana S.A empresa pública què fa els treballs de manteniment i conservació ha vist retallat el seu pressupost en un 76

%, eliminant objectius de protecció de la biodiversitat com el banc de llavors o del manteniment dels recursos forestals autòctons i prioritant aquells més encaminats al negoci.

La política de protecció del medi natural i la biodiversitat sofreix un dels retrocessos més importants dels darrers 10 anys i es torna a veure més com una despesa, què no pas com una inversió, de present (turisme, oci i lleure) i de futur (manteniment de l'ecosistema i de la biodiversitat). Aquesta posició ens situa més a prop dels països en vies de desenvolupament que d'Europa.

Tots els països europeus i desenvolupats aposten per impulsar el sector de l'economia verda (les energies renovables, la biodiversitat) ja que és un nítxol d'ocupació i de creació de riquesa molt important. Al mateix temps serveix per tenir un territori més equilibrat. L'economia que no aposti per l'ecologia està condemnada al fracàs. I vostès amb aquests pressupostos condemnen a la societat catalana, que tornarà a estar a la cau del desenvolupament sostenible.

Vostès son un govern antic, carrincló, que encara creu en el desarrollisme, en el creixement continuat i sense control (Llei de l'abús). Vostès sotmeten al nostre país a una reculada econòmica i ecològica de difícil recuperació. Alemanya abandona les nuclears, el poble italià en referèndum també (no s'atreveixen vostès a preguntar a la ciutadana si està d'acord a mantenir obertes les centrals nuclears catalanes. Amb les últimes informacions d'Ascó haurien de demanar el tancament immediat). Mentre, vostès eliminen el Departament de Medi Ambient i les polítiques econòmiques sostenibles. Un desastre.

El pressupost **d'Agricultura, ramaderia, pesca i medi natural** es redueix un 40%, i no un 25,4% en relació al del 2010, ja que la Direcció General de Medi Natural i el Cos d'Agents Rurals no estaven en aquest Departament.

No millora el Programa de Desenvolupament Rural ni el Contracte Global d'Explotació, per tant no ajudarà a fixar la renda dels productors ni a potenciar les mesures agroambientals.

Rebaixa els esforços en recerca, desenvolupament i transferència i això pot afectar tant a la seguretat alimentària com a la competitivitat i internalització.

Tot plegat posa de manifest la manca de voluntat política, més enllà

de les bones intencions, de recolzar un sector estratègic però amb greus dificultats des de fa anys. Un sector que necessita compaginar la producció amb els principis de sostenibilitat i ajudar a equilibrar el territori.

Uns pressupostos socialment injustos.

Els pressupostos estableixen una distribució injusta dels costos de la crisi. L'acció pressupostària és com unes tisores amb dues fulles: una d'ingressos i l'altra de despeses. Totes dues s'han d'equilibrar per fer un ajust equitatiu. Vostès han preferit utilitzar només la fulla de la contenció de la despesa social, convertint-se amb un ganivet que estripa l'estat del benestar.

En una època de crisi els pressupostos disminueixen en 1.200 milions d'euros la despesa social. Ha caigut un 10% respecte a la del 2010.

Aquest pressupost consolida les retallades iniciades a primers d'any:

En la **Sanitat**, amb una retallada del 6,5% en relació al pressupost de 2010 (que s'incrementa fins al 14% si es compta el deute desplaçat) i una reducció del 12% de la despesa en atenció primària. També es redueixen l'activitat contractada per programes a entitats i centres sanitaris (15%) i el programa de salut mental (8%) que afectarà als col·lectius més vulnerables i amb menys recursos: programes de salut mental amb població reclusa o indigents, atenció a persones zero positives i en risc d'exclusió, dones que pateixen violència, els programes d'atenció en temes de salut sexual i reproductiva. Deixen d'invertir en una qüestió que en salut és fonamental: la prevenció i les polítiques de salut pública.

Augment del 50% en el temps de llista d'espera per intervencions quirúrgiques. Reducció de les consultes d'urgències i externes. On aniran aquestes persones que no estaran ateses pel sistema de salut públic? A la privada qui s'ho pugui pagar i així els seus amics dels negocis s'enriquiran: I la resta de ciutadans?

Salut i educació són imprescindibles per a la vida de les persones, per la seva felicitat. I, com el de salut, també redueixen el pressupost d'**Ensenyament** en un 7,4%. No és només una qüestió de quantitat, sinó de dignitat: Augmenten el nombre d'alumnes i no augmenten el nombre de professors. Eliminen, en general, una hora a l'escola pública.

I ens vol fer creure que l'objectiu és el fracàs escolar? Que l'objectiu

és l'impuls de l'educació i la formació per sortir de la crisi? Aquests pressupostos i la política del Departament ens porta a un sistema educatiu no només dual, sinó amb 3 xarxes. Una de concertada-elitista, una de servei públic concertada o pública, unes amb 6a hora pagada pels pares i altres sense, i una tercera xarxa d'escoles públiques amb 6a hora, però que concentraran totes les necessitats educatives. Fins ara la política del govern havia posat mesures per reduir aquesta situació, ara el govern ha posat instruments (5 punts per fills d'ex alumnes, eliminació de la 6a hora a la pública...) que ho potencien.

No és només una qüestió de quantitat, com deia abans, tot i que rebaixen en 400 milions d'euros el pressupost dedicat a ensenyament, sinó d'equitat: Baixen les partides destinades a beques de menjador. És a dir a més necessitat el govern CiU baixa les beques de menjador!

Transferències a Consells Comarcals per a beques de menjador i transport escolar: -20M€

La reducció de les transferències corrents afectaran als diners destinats a les administracions locals per l'ensenyament no obligatori (0-3), construccions, escoles de música, arts plàstiques, etc.,

Les transferències a les administracions locals es redueixen en un 17'6 %. Els ajuntaments de cap de les maneres podran afrontar aquesta despesa. Repercutirà també en el cost de les famílies? Les beques per infants de les llars municipals tenen la mateixa partida de 5 M€, quan hi ha un increment de 53 noves escoles bressol amb 3.200 places noves.

La despesa del **Departament de Benestar i Família** cau un 10%, amb una retallada del 74,6% del programa d'atenció a les famílies i l'eliminació de la prestació universal per a famílies amb infants de 0 a 3 anys. Han desaparegut molt programes destinats a persones amb discapacitat, com el de supressió de barreres a la comunicació o el d'atenció social. S'han endarrerit en aquest any les resolucions de desamparament i de l'aplicació de les mesures de protecció a la infància. S'han reduït dràsticament els professionals que es dedicaven a l'atenció directa.

Aquests tipus de retallades farà augmentar el risc d'exclusió social i de pobresa, augmentarà la pobresa de les dones (autèntica xacra globalitzada dels nostres temps) i la pobresa dels infants, amb totes

les repercussions que comporta sobre la seva salut i desenvolupament físic i intel·lectual, que és primordial en els primers anys de vida.

Escoltin a les entitats d'aquest país que treballen en l'àmbit dels serveis a les persones. Diuen NI UN PAS ENRERA! En les polítiques socials. I en la seva compareixença a la comissió de Benestar, família i immigració d'aquest Parlament varen proclamar amb contundència que "la reducció de la despesa no es pot fer a costa de posar en risc la dignitat de les persones, la igualtat d'oportunitats, l'equitat i la justícia social per al conjunt de la ciutadania. Cal preservar la cohesió social del nostre país i, si no s'actua, correm un risc greu de fractura social. Es pot atacar amb molta més contundència l'excés de despesa corrent, i no és hora de reduir impostos". No ho diu el nostre grup parlamentari sinó 24 organitzacions, tres consells d'estudis universitaris i altres persones a títol individual, tots professionals vinculats als serveis socials del nostre país.

En els pressupostos que ens acaben de presentar, les polítiques del dret a **l'habitatge** no s'inclouen entre les polítiques socials, que el govern ha dit que volia preservar de les grans retallades, sinó que tant les de promoció d'habitatge de protecció oficial en règim de lloguer, com les ajudes al pagament de lloguers i de quotes hipotecàries a famílies en risc de desnonament imminent, com les ajudes a la construcció d'habitatges assistencials i dotacionals, o –en fi– les ajudes a la rehabilitació d'habitatges... a totes aquestes polítiques essencials en aquest moment de crisi i que haurien d'ajudar a retenir ocupació i activar l'economia del sector de la construcció, a totes –globalment– se li apliquen retallades del 30%, en lloc de la retallada del 10 %. Algú pot negar, en aquests moments, que les polítiques d'habitatge públic són polítiques socials de primer ordre?.

En concret els recursos per les partides que han de garantir el dret a l'habitatge i la rehabilitació d'edificis existents, es redueixen un 40%, amb l'agreujant que el govern ja ha anunciat que bona part d'aquests recursos aniran destinats a cobrir els venciments plurianuals dels programes d'ajut d'anys anteriors, però no obrirà convocatòries per enguany, quan podria fer-ho perfectament atès el venciment en anys posteriors o el caràcter plurianual d'aquests programes; en definitiva, res impedeix al govern mantenir girant la roda de les ajudes com fins ara.

Es tallen a la meitat els ajuts que s'han concedit els darrers anys als Habitatges d'Inclusió, que gestionen entitats sense ànim de lucre i serveis socials municipals. Això fa perillar la viabilitat econòmica de totes aquestes entitats i organitzacions.

Resulta a més incomprendible que en els pressupostos no s'incorporin les previsions d'ingressos corresponents a les aportacions que ha de fer l'Estat a Catalunya al Plan Nacional de derecho a la vivienda, de caràcter plurianual, en que –encara que el Ministerio de Fomento l'ha congelat o reduït, el cert és que un mínim de 36 M € han de ser transferits a la Generalitat en aquest exercici 2011. No els he vist tant beligerants en reclamar aquest fons com l'agitació que han desenvolupat en relació al fons de competitivitat.

També resulta gravíssim que la partida per subvenir als programes derivats de la LLEI DE BARRIS, es limitin a 75 M €, cobrint sols les partides pendents d'ajuts ja concedits o a ampliacions complementàries a projectes de millora de barris ja en curs, però no es prevegui cap recurs per una nova convocatòria de ajuts a la millora de barris, quan la situació econòmica i social dels nostres pobles i ciutats i l'entrada de nous equips de govern als Ajuntaments, fan més necessari que mai destinar recursos a les polítiques de rehabilitació urbana, cohesió social i reforma i millora del parc d'habitatges en zones urbanes degradades o amb problemes de convivència. I això ho fan contravenint la MOCIÓ recentment aprovada per aquest Parlament en que s'insta al govern a mantenir i millorar les actuacions de la llei de barris. Se'n riuen del Parlament?

La despesa en **cultura** es redueix un 16,8%. Cal tenir present que el pressupost d'enguany incorpora les competències de política lingüística i IRLLE que abans depenien d'un altre departament. Passem de 43,11 euros per habitant a 35,34 euros.

S'apunta un canvi en l'arquitectura de la política cultural pública que es reafirma amb les propostes de l'avantprojecte de llei òmnibus.

Un procés de construcció llarg, participat i consensuat d'un nou model de política cultural (Creació del CONCA, l'Institut de les Lletres Catalanes, més suport als municipis...) l'han fet saltar pels aires des del despatx del conseller.

Suposen un recentralització dels nivells de decisió, l'anul·lació de qualsevol capacitat de codecisió i participació del sector cultural, una visió de la cultura mercantilitzada, prioritzant les empreses i oblidant

els municipis i els agents creadors. La retallada als grans equipaments culturals (bàsicament BCN) suposa -10,39 milions d'euros

La **cooperació al desenvolupament** es redueix un 55%. El Govern ensorra la feina de les ONG catalanes i el model de cooperació catalana. La decisió posa en risc programes i línies d'acció engegades i evidentment la viabilitat de moltes ONG mateixes.

Cal recordar que la llei de Foment de la Pau estableix el compromís de destinar el 0'7% del pressupost a cooperació. Tot i que mai s'ha arribat a aquesta xifra en els darrers anys s'havia aconseguit acordar un mètode de càlcul i un calendari. Val a dir que en els darrers anys, tot i la crisi, sempre s'havia anat augmentant el pressupost.

Les retallades no són un apunt comptable, afecten a les condicions de vida de la majoria del conjunt de la població i les perspectives de reactivació econòmica. Són un atemptat a l'Estat de benestar i a la necessària cohesió social de Catalunya.

La despesa social és una inversió. Les retallades socials d'avui són una hipoteca pel futur del país, es convertiran en els problemes socials de demà per la reducció de la inversió en educació, en la lluita contra la pobresa, en els serveis socials o en la cultura, que són la base d'una veritable igualtat d'oportunitats.

Són uns pressupostos que no contribueixen a reduir les desigualtats sinó que les aprofundeixen i deixaran un país pitjor preparat per afrontar els reptes del futur.

Davant aquesta situació que el Govern elimini l'impost de successions és immoral, és injust i no té cap utilitat econòmica. El nostre grup parlamentari ja va proposar que es posposés, fins que no es superés la crisi, el darrer tram de la reforma aprovada l'anterior legislatura i al mateix temps no tocar l'impost. Però el Govern no ha acceptat i ha preferit deslliurar a les 500 famílies més riques del pagament d'aquest impost, amb la idea no contrastada que donant diners als més rics l'economia millorarà i que donarà beneficis per tothom. Es tracta d'un plantejament que respon a una determinada opció ideològica de caràcter neoliberal. Reduir els impostos als rics per reduir la despesa social o per incrementar l'endeutament ja fa temps que sabem com qualificar-ho.

Cal preguntar-se on seran més útils aquests recursos que es deixaran

d'ingressar, en inversió social i productiva per reactivar l'economia o en les butxaques de les famílies més riques del país.

Uns pressupostos que posen en risc l'eficiència i la qualitat dels serveis públics.

El Govern renuncia a una política d'ingressos que podria gravar l'economia especulativa, la contaminació i les rendes més altes. En aquest marc l'únic escenari pel Govern és retallar la despesa amb una contracció del pressupost del 10% que ens situa en els nivells de 2007.

Les necessitats actuals però, són majors que les de 2007, la població ha crescut en 324.000 persones i les necessitats socials s'han incrementat com a conseqüència de la crisi.

L'afebliment dels serveis públics s'està produint també en la reducció de **treballadors públics**: congelació de l'Oferta Pública d'Ocupació, limitació de la taxa de reposició d'efectius de personal, no cobertura de vacants, no substitució de baixes l'amortització de places i el cessament i acomiadament del personal interí i laboral fix. I en l'empitjorament de les seves condicions de treball: disminució de la paga doble de juny; reducció del 50% de les dotacions econòmiques del Fons d'Acció Social i qualsevol altre dotació econòmica per atendre ajuts per el personal; la no aportació per part de la Generalitat a plans de pensions d'ocupació o contractes d'assegurança col•lectiva en matèria de Jubilació. Els empleats públics tenen una pèrdua del poder adquisitiu d'un 10%. Segons dades de Funció Pública i dels Sindicats, el 2011 hi haurà 6.000 empleats públics menys.

Per altra banda, el pressupost de serveis fonamentals com l'administració de **Justícia** es redueixen un 9%. Sense cobrir places vacants de personal auxiliar als jutjats ni de personal tècnic de presons. Retallen els serveis del Centre d'iniciatives per a la reinserció social, amb un fort component de política social, fonamental per a la integració de les persones privades de llibertat i en risc d'exclusió social quan surten de las presó.

A **Interior**, que disminueix un 6,4%, es visualitza clarament la demagogia que varen utilitzar durant 4 anys: On abans demanaven "dotar de mes mitjans humans i materials" al SCT, ara el redueixen un 25 %. On denunciaven el SCT com una màquina recaptatòria, ara augmenten les sancions per radar. On demanaven augmentar la

dotació a "l'ISP perquè exercís "amb dignitat la seva funció de formació d'alumnes", ara disminueixen la partida un 25%. L'any passat les esmenes de CIU demanaven més mossos dels que preveia el Pressupost, ara els redueixen. Ni comissaries ni parcs de bombers son ara imprescindibles.

I quina actitud tenen davant uns **Ajuntaments** amb dificultats, cansats de assumir serveis que no els pertoquen? Doncs l'esperable en un govern insolidari que pren la decissió de traspasar les conseqüències de la retallada als ajuntaments: preveu una reducció de les transferències als ens locals del 14,5%.

Les transferències corrents, que són les que tenen com a finalitat finançar despeses de funcionament dels serveis que no siguin d'inversió es redueixen un 9,2%

Les transferències de capital, que són les que tenen com a finalitat finançar despeses d'inversió, es redueixen un 28,6%.

Per programes i polítiques de despesa, destaca la reducció del 22% de les transferències a les entitats locals en matèria d'educació.

No cal ser un especialista en economia del benestar per saber que si afebleixes els serveis públics, els únics perjudicats, els que rebran pitjor educació, els que trigaran més a operar-se (pels matins), els que tindran pitjor assistència a la dependència quan ho requereixi el seu estat, o els que no tindran manera de reciclar-se professionalment en condicions, seran els que menys tenen o menys guanyen.

3. HI HA ALTERNATIVES.

El Govern proposa un dèficit del 2,66% i un endeutament a finals del 2011 d'un 18%, normal en relació a altres economies europees.

El Govern continua insistint que no hi cap marge de maniobra a l'hora d'elaborar els pressupostos. Que l'herència de l'anterior govern els aboca a aquesta política restrictiva. Nosaltres opinem que això no és així, que hi ha alternatives pressupostàries per sortir de la crisi.

El Grup Parlamentari d'ICV-EUiA fa una proposta pressupostària alternativa al Govern que es basa en els dos pilars: l'augment dels ingressos i un ajustament més racional de la despesa. I una

estratègia de creació d'ocupació que s'ha de basar en els serveis socials i en l'economia verda. La salut, els serveis a les persones, el suport a la dependència són nitxols d'ocupació claus com ho demostren les societats del nord d'europa que han aguantat la crisi gràcies a tenir un sector públic potent i un esforç fiscal equilibrat. Però també el foment de les energies renovables, la mobilitat i l'aposta pel transport públic també son una locomotora econòmica, creadores de llocs de treball estructurals. Vostès encara aposten pel turisme, destrueixen llocs de treball del sector públic, privatitzen empreses i serveis i esperen que l'economia es revifi per inspiració divina. Són gent de dretes que fa polítiques pels poderosos, pels especuladors, pels rendistes.

Diguim Sr. Mas Cullell, perquè no porta a terme una política fiscal valenta. Expliqui a la ciutadania perquè no està d'acord en augmentar els ingressos amb una vova fiscalitat progressiva i verda.

Actuacions en els Ingressos:

- Lleialtat institucional. El Govern de l'Estat ha de complir amb totes les obligacions vers la Generalitat i, en aquest sentit, cal exigir el pagament immediat del Fons de Competitivitat, xifrat en uns 1.450 M€. I si els rep no els destini a eixugar el dèficit, sinó a polítiques socials. Sigui valent, aquí li donarem suport.
- Una nova fiscalitat sobre les grans fortunes i l'especulació. Creació d'un nou impost sobre la riquesa que gravi les grans fortunes i augmentar la fiscalitat sobre les plusvàlues (fiscalitat immobiliària, tractament de les SICAV) i un impost sobre l'activitat financera.
- Increment d'alguns Impostos Especials, encara per sota de nivells europeus, com els del tabac o l'alcohol, que també comportarien uns ingressos addicionals significatius. Podria comportar més de 100 € anuals.
- Fiscalitat ambiental: avançar en la fiscalitat adreçada a l'estímul de les activitats i els consums sostenibles i la dissuasió de les insostenibles i la reducció del consum de combustibles fòssils. Cal aplicar diverses figures de fiscalitat verda que ja existeixen actualment en diversos països de la UE (Txèquia, Suècia) i, fins i tot, en algunes CCAA de l'estat espanyol (Castella-La Manxa i Extremadura), especialment en temes energètics.

- Aplicar el gravàmen de Protecció Civil que permetria recaptar uns 30M€ anuals. Salven a AENA?
- Lluita vers el Frau Fiscal: el frau fiscal a Catalunya s'estima en més del 5,5% del PIB. Un pla seriós de lluita contra el frau fiscal podria comportar uns ingressos addicionals de 195 M€ anuals, per cada dècima del PIB que es redueixi aquest frau actual. Es a dir, una reducció de tan sols el 10% del frau fiscal actual comportaria 1.070 M€ de recaptació addicional. Hem d'avançar cap a una millor cooperació ATC - AEAT i cap el compartiment de bases de dades entre agències tributàries i la Seguretat Social.
- No suprimir l'Impost de Successions i Donacions i aplicar una moratòria en l'aplicació de la 2ª part de la reforma de l'impost comportaria una recaptació de 611 M€.

Actuacions en la Despesa:

- Pla d'Estalvi energètic en tots els àmbits de la Generalitat. El pla Genercat aprovat pel primer govern progressista preveia assolir el 2015 un estalvi del 11 % respecte a l'escenari tendencial , uns 150 GWh any, més de 14 M euros . Les auditories fetes en els darrers anys als grans edificis de la Generalitat encara permetien anar més enllà, fins a un 27 % de promig d'estalvi i fent inversions recuperables en 6 anys i fàcilment finançables pel sector d'operadors privats ESCO o amb crèdits de l'ICO.
- Eliminació dels concerts a les escoles d'elit que segreguen en funció del sexe. Podria comportar una reducció de despesa entre 25 i 30 M€ anuals. Si s'apliqués a partir del curs 2011-2012, comportaria un estalvi de 10 a 12 M€ pel 2011.
- Avançar en la concreció de la racionalització dels Organismes públics que depenen de la Generalitat. Cal concretar l' impacte real en termes absoluts.
- Pla de mesures d'ajust pressupostari en el Sistema Sanitari Públic català. Endegar mesures urgents de correcció de les ineficiències més evidents del sistema sanitari, des d'una visió integral de tot el sistema -i no de forma individualitzada centre a centre- que tingui en compte els elements d'equilibri territorial:

- Enfortir l'atenció primària, com a estratègia per garantir la qualitat i optimitzar els recursos econòmics. Posar en pràctica, en el conjunt del sistema sanitari totes les mesures de desburocratització que va sol·licitar la CAMFIC el 2009 encara no aplicades. Racionalitzar i reduir les estructures directives i de gestió del sistema.
- Estendre a la totalitat dels CAP els sistemes d'informació de l'ICS, de manera que tota l'atenció primària utilitzi les mateixes bases de dades, utilitzant el potencial de programes com el Selfaudit i el PREFASEG.
- Impulsar un pla de racionalització de la despesa farmacèutica que inclogui la substitució en tota la prescripció amb finançament públic, de medicaments per versions més barates i amb iguals efectes terapèutics i prohibeixi l'activitat informativa i de promoció comercial als centres de salut i els programes de formació continuada promoguts per companyies farmacèutiques i de tecnologia mèdica.
- Promoure la fusió d'entitats concertades i procedir a la integració de les que són totalment dependents jurídicament de la Generalitat en l'ICS, aplicant les pautes sobre fusions d'entitats previstes en el Pla de racionalització aprovat pel Govern el juny del 2010. Aplicar a tot el SISCAT i en un 100% el programa de racionalització de la despesa de la prestació farmacèutica que té l'ICS.
- Aplicar tota la reducció de preus dels productes farmacèutics que volia aprovar el Govern de l'estat el maig de 2010 i que CiU va reduir en 500M€ per abstenir-se i que s'aprovés. Comportaria una reducció de la despesa a Catalunya d'uns 90 M€ anuals.

Aplicant aquest conjunt de mesures que seria assolible una reducció propera al 450M€ sense afectar negativament a la qualitat i l'equitat.

En total, l'aplicació de les mesures proposades permetria aconseguir més de 2000 M d'€, sense comptar els 1450M€ del Fons de Competitivitat, sense afectar la inversió social i productiva.

4. CONCLUSIÓ

Amb les retallades començades a primers d'anys, amb aquest pressupost socialment injustos, que no lluiten contra l'atur ni fomenten el consum intern, i amb la Llei de l'abús (que vostès n'anomenen Omnibus) clarament antidemocràtica, postes perpetren una agressió brutal al nostre dèbil estat del benestar. Porten a terme

una involució social amb una destrucció del model social que tant d'esforç, col.laboració i consens ha necessitat. Vostès posen el perill la cohesió social d'aquest país que, fins i tot, el pujolisme va voler preservar . Per això pacten amb el PP, perquè son com ànimes bessones abraçades al neoliberalisme i a la visió social de la dreta: privatització, liberalització, el campí qui pugui. La seva divisa és la defensa dels poderosos, dels lobis, el Sr. Duran Lleida n'és el gran especialista al Congrés de diputats, d'aquells que ens han portat a una crisi brutal, fruit de la cobdícia i que ha empobrit a bona part dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Vostès no els hi donen cap esperança als ciutadans. Des del seu essencialisme de classe i ideològic els hi diuen a els que més pateixen la crisi que s'ha de reduir l'estat del benestar i que no cal que els rics i poderosos facin cap esforç fiscal. Els hi diuen que es resignin. Surtin al carrer i diguin a els joves que es resignin. Si tenen vergonya els hi diguin que els deixen sense futur, sense esperança.

Modestament, nosaltres hem presentat alternatives. Les defensarem aquí, al Parlament, i al carrer. Guanyaran amb el suport del PP, la dreta s'imposa electoralment al nostre país, però no convenceran. Perquè a fora hi ha molta gent que està indignada, que està en contra de les seves polítiques conservadores, i tenen raó. I la raó sempre venç.

Retirin els pressupostos, retirin la llei de l'abús i siguin sensibles al patiment dels seus conciutadans.

Temes rèplica

Moció presentada al Congrés sobre nova fiscalitat.

El pressupost de l'Institut Català de les dones a l'any 2010 era de 11,7 M€ i el del 2011 es de 9,8 M€.

La « racionalització » del sector públic de l'Administració de la Generalitat des de l'inici de l'exercici ha suposat, la creació de 23 nous entitats i organismes que es distribueixen de la següent forma : Entitats de Dret Públic (+2), Societats Mercantils (+2), Consorcis (+3), Fundacions (+10) i Altres (+7).

L'any 2002 l'encuesta financiera de las familias del Banc d'Espanya ens deia que el 10 per cent de les famílies més riques tenien en promig 51 vegades la riquesa del 25 % del promig més pobre. A principis del 2009 aquest rati era de 84 a 1. Els pobres són més pobres que abans (un 2 % menys de riquesa neta en termes reals) els rics molt més rics (un 61 % més en termes reals).

Pla de privatitzacions

Memorial Democràtic, reducció 35%. Opció ideològica

Paul Krugman. Los fanáticos del dolor:

"Pero al menos en EE UU los fanáticos del dolor, aquellos que sostienen que subir los tipos de interés y recortar el gasto público ante el desempleo masivo mejorará de alguna manera las cosas en lugar de empeorarlas, se topan con alguna resistencia de la Reserva Federal y del Gobierno de Obama.

En Europa, por el contrario, los fanáticos del dolor han estado al mando más de un año, insistiendo en que el dinero prudente y el equilibrio presupuestario son la respuesta a todos los problemas. Detrás de esta insistencia ha habido fantasías económicas, en particular la creencia en el hada de la confianza, es decir, la creencia en que recortar el gasto en realidad va a crear puestos de trabajo, porque la austeridad fiscal mejorará la confianza del sector privado.

Por desgracia, el hada de la confianza sigue negándose a hacer acto de presencia. Y la disputa sobre cómo manejar la incómoda realidad amenaza con convertir a Europa en el epicentro de una nueva crisis financiera."

